

Pfeifer Ignác (1868–1941) – kémikus

Pfeifer Ignác Szentgálon született 1868-ban.

Felsőbb tanulmányait a budapesti Műegyetemen végezte, ahol 1892-ben szerzett vegyészmérnöki oklevelet. Ezt követően Wartha Vince mellett dolgozott a Kémiai Technológiai Tanszéken tanársegédként, majd adjunktusként.

1894-ben a MÁV Anyagvizsgáló Intézet laboratóriumának vegyésze lett, ám a Műegyetemre ezután is bejárta. 1904-ben magántanári, 1907-ben rendkívüli tanári kinevezést kapott.

1904–1912 között magánlaboratóriumot vezetett, ahol ipari elemzéseket végzett.

1911-ben tanulmányutat is tett az USA-ban. 1912-ben Wartha utódjának nevezték ki a Műegyetem Kémiai Technológiai Tanszékének élére. A Galilei Kör megalapításában is részt vett (1910), melyet 1919-ig vezetett az Anker köz 2. alatti Anker Palotában.

Az első világháborúban mérnökkari tisztként vett részt, egyetlen fia elesett. E csapás és saját tapasztalatai a háború éles és aktív ellenzői közé állították.

Mivel a Tanácsköztársaság alatt a termelési népbiztosság vegyészeti osztályának vezetője volt, később súlyos támadások érték. Emiatt 1920-ban tanszékéről lemondott, és nyugdíjazását kérte. Így került az Egyesült Izzó Rt. kutatólaboratóriumának vezetői pozíciójába, ahová Aschner Lipót vezérigazgató hívta meg. Itt végzett munkája nagyban hozzájárult, hogy izzólámpagyártásunk világviszonylatban is tekintélyes iparággá fejlődött; jelentős szerepe volt a magyar ipari kutatás megindításában.

Tudományos munkássága során víztechnológiai, gázgyártási, szénkémiai problémákkal foglalkozott. A nemesgázok és vákuumtechnika területén elért eredményei nagyban hozzájárultak a magyar izzólámpaipar nemzetközi hírnevének megalapozásához.

1941-ben hunyt el Budapesten. A Magyar Kémikusok Egyesületének 1926-tól haláláig elnöke volt. Tiszteletére az Egyesület Pfeifer Ignác emlékérmét alapított.

A *Magyar Kémiai Folyóirat* és a *Kémikusok Lapjának* szerkesztőségi tagja volt. Az ipari vizek keménységének vizsgálatára vonatkozó módszerét, az ún. „Wartha–Pfeifer”-vizsgálatot ma is használják.

Forrás: Magyar életrajzi lexikon ; chemonet.hu ; magyarvegyesz.hu

Főbb munkái:

Pfeifer Ignác: Modern világító eszközeink. In: *Polytechnikai Szemle*. 1899.

Hollós József–Pfeifer Ignác (szerk.): A technika vívmányai az utolsó száz évben. Bp., 1905.^{1,2}

Pfeifer Ignác: A földgázok és ipari jelentőségük Magyarországon. Bp., 1910.

Pfeifer Ignác: A földgáz értékesítése. In: *A magyar mérnök- és építész-egylet közlönye*. 1913. 47. 23. 385–390. p.

Pfeifer Ignác: Tüzeléstan. Bp., 1919.

Pfeifer Ignác–Mauthner Nándor: A metán chlorozása. In: *Mathematikai és Természettudományi Értesítő*. 1921. 38. 159–162. p.

Pfeifer Ignác: Eljárás nyers vas előállítására szegény vasérccekből vagy vastartalmú bauxitból.

Irodalom róla:

Móra László: Pfeifer Ignác élete és munkássága. Bp., 1977.²

Tószegi Zsuzsanna: A magyar vegyészet tudomány és műszaki fejlődés szolgálatában – százötven éve született Pfeifer Ignác. In: *Szemle*. 2017. 122. 6.